

Articol preluat din revista "the Economist"

<https://www.economist.com/>

Povestiri ale unei lumi extraordinare

Povești din izolare: cum să flirtezi la distanță

Pe fondul măsurilor stricte de carantină pentru combaterea coronavirusului, locuitorii din Milano redescoperă romantismul.

20 mar 2020

Chiara Goia

Vibrația unui telefon mobil sparge tăcerea unei nopți paralizante din Milano. La o masă pentru cină, de o persoană, Giulio își dregă vocea înainte de a răspunde. Lorenzo, partenerul său întâlnit pe Tinder, apare pe ecranul iPhone-ului crăpat al lui Giulio purtând un hanorac negru cu glugă și un cercei tot negru - pare să zâmbească în spatele unei bărbi stutoase, dar s-a așternut liniștea pe fir. Poate e rușinat, gândește Giulio, sau poate este slabă conexiunea la internet. Trece un moment, apoi Lorenzo sparge tăcerea. „Hei ciao”, spune el. „Scuze de intarziere.” „E ok”, spune Giulio, „nu trebuia să plec nicăieri.”

În viața obișnuită, Giulio se consideră un maestru al întâlnirilor, dar deocamdată trebuie să se mulțumească cu flirtul pe ecran. Îi lipsește căldura unei străneri de mână sau senzația electrizantă a unui sărut, îmi povestea el când am vorbit, deși un lucru a devenit mai ușor în ceea ce privește întâlnirea cu oameni noi: găsirea unei *ice-breaker* (a unei motivații pentru a înlătura stânjeneala de la începutul unei noi relații) nu este o problemă. Îl ascultă pe Lorenzo cum și-a petrecut zilele în carantină: suna alarma la 8 dimineața, flotări în living room la ora 9, lucru la distanță până la ora 18:00, o discuție telefonică nocturnă cu părinții, apoi un episod din serialul „Ozark” de

pe Netflix înainte de culcare. Lorenzo începe să descrie a treia zi de carantină, când Giulio îl întrerupe: totul începe să fie puțin repetitiv.

Dacă există o latură pozitivă a izolării, consideră Giulio, este că, în mod paradoxal, s-au spart barierele: toată lumea se află în aceeași situație, trăind aceleași emoții, având aceleași gânduri, punând aceleași întrebări. Ar vrea să-l vadă din nou pe Lorenzo, dar deocamdată alege să nu-i spună când. După o convorbire video de o oră, ei închid cu un grăbit “pe curând”. Giulio - cu părul lins, dat pe spate, cămașă albă, pantaloni de pijama, papuci cu blană și dat cu un parfum Gucci pe care nimeni nu îl va mirosi - se ridică să-și dezmoștească picioarele. Luminile din Milano îi fac cu ochiul prin fereastră. Pe strada pustie, ceasul din dreptul farmaciei arată ora 22.52. E destul timp pentru o țigară înainte de următoarea sa întâlnire a serii.

Chiara Goia

Italia a fost prima țară europeană care a impus izolarea la nivel național ca răspuns la pandemia coronavirusului, interzicând adunările publice și închidând școlile și universitățile în încercarea de a opri răspândirea virusului. Lombardia, care a fost pusă în carantină începând cu 8 martie, este cea mai afectată regiune. A înregistrat până în prezent aproximativ 14.000 de cazuri de infecție și peste 2.000 de decese. Milano, un oraș de 1,3 milioane de locuitori (și peste 1.700 de cazuri de infecție), se află în inima acesteia. Pe 11 martie, pe măsură ce numărul morților a crescut dramatic în toată țara, un decret guvernamental a impus închiderea întreprinderilor, restaurantelor și barurilor și a impus restricții severe pentru deplasarea oamenilor, permițându-le să călătorească doar pentru motive „esențiale”. Sau, cum mi-a spus Giulio când am vorbit despre întâlnirile sale online: „*Che sbatti!*” - argoul milanez pentru „Nasol!” Dar viața - și iubirea - continuă.

Aperichat” (Aperitivo via Skype)

Nu mi-am mai văzut prietenii din prima zi de izolare, așa că am decis să organizez un „**aperichat**”. *Aperitivo via Skype* a devenit primul antidot al milanezilor pentru abținerea de la viața socială și, desigur, de la bere: grupuri de prieteni se strâng prin apeluri video pentru a bea și a discuta ca și cum ar sta în jurul unei mese la bar. Nu este ca în cazul unui flirt. În gașca noastră, n'avem nevoie să ne îndemnăm unul pe celălalt, și totuși conversația începe întotdeauna în același mod: „ei bine, cum merge izolarea?”

Federico, un psiholog cu o pasiune neîmpărtășită pentru chitară, ne povestește despre încercarea sa de a-i imita pe cei care, în ultimele zile, cântau împreună la balcoane de-a lungul întregii Italii. „*Ieri am ieșit pe balcon și-am început să cânt din Guccini*”, spune el (Francesco Guccini este unul dintre cei mai populari compozitori din Italia), „*dar singura reacție pe care am primit-o a fost de la un vecin mai în vârstă care a tras repede obloanele. Imi imaginez ce era în mintea lui: „Nu e suficient coronavirusul? Ce-am făcut, să merit o astfel de pedeapsă?”* Mirko, un vânzător proaspăt căsătorit, îl pistonează pe Edoardo și pe prietena lui să se căsătorească: „*Acum că tot stai pe lângă casă, poți să o ceri, în sfârșit, în căsătorie*”, spune el prin sticla ecranului. Edoardo se înroșește, își înclină capul până iese din cadrul Skype-ului. Tot Federico sare în ajutorul lui: „*Ai noroc, că nici nu poți ieși să-i cumperi inelul de logodnă.*” Carantina pune multe relații la încercare (avocații se așteaptă la o creștere a divorțurilor după terminarea crizei), dar în ciuda faptului că au fost prinși, împreună cu partenerii lor, pentru prima dată atâta timp (24/7), până acum prietenii mei demonstrează că au relații puternice.

Izolarea i-a împins pe mulți milanezi să redescopere *romantismul* lor latent. Spre deosebire de restul Italiei, care are reputație pentru pasiune, în Milano oamenii nu sunt prea recunoscuți pentru căldura lor. Este un oraș agitat. Locuitorii abia au timp să se vadă. Carantina îi forțează s-o lase mai moale cu agitația - provocând o schimbare neobișnuită în comportamentul afectiv. „*Această izolare a golit nu numai străzile, ci și viața de zi cu zi a oamenilor*”, spune Giulio. „*Oamenii nu sunt obișnuiți să fie singuri, mai ales într-un oraș precum Milano, iar întâlnirea (dating – en.) este cea mai ușoară cale de a umple această singurătate.*” Giulio îmi spune că a primit „*tone de cereri*” pentru sexting sau „*îmbrățișări*” pe webcam, deși mărturisește că lui nu-i stă în obicei. Alții, în ciuda restricțiilor, se întâlnesc pentru sex. Din nou, acest lucru nu este pentru Giulio. „*Nu am ieșit din casă de două săptămâni*”, spune el, „*dar dacă aș face-o, aș prefera să-mi întâlnesc familia și prietenii, decât un străin.*”

În cartierul unde locuiește Giulio, în partea de nord a pieței Loreto, cunoscut sub numele de NoLo, fremăta de tinerii milanezi adunați în afara barurilor, care discută și râd până târziu. Este locul perfect pentru o primă întâlnire. Acum, că *movida* (party) a încetat temporar, chiar și cei care nu sunt dornici de *online dating*, o redescoperă, căutând confortul și perechea într-o perioadă vulnerabilă și nesigură. Aplicațiile pentru întâlniri, precum *Once* (o aplicație franceză populară și în Italia), au raportat o creștere de 30% a utilizatorilor activi în prima săptămână de izolare. Chiara, o studentă la arhitectură de la Politecnico, îmi spunea că nu a deschis o aplicație de *dating* de două luni. În ziua a cincea a carantinei, ea s-a gândit: „*De ce nu?*” Ea descrie că răsfoiește *Corriere della Sera* sau urmărește canalul italian de știri *Sky TG24* și îi atrag atenția doar veștile proaste. „*Să stai singur acasă, nu ajută*”, spune ea. „*Chiar dacă ești pe canapeaua ta, izolată de lumea exterioară, ceea ce se întâmplă acolo te afectează. Iar dacă poți împărtăși povara cu cineva, ei bine, e ca o mică eliberare.*” Starea ei de spirit a făcut-o să aleagă o întâlnire. „*Nu l-am ales pe cel mai drăguț, ci pe cel mai liniștit tip*”, spune ea. „*Asta e ce am nevoie într-un moment ca ăsta.*”

Chiara s-a întâlnit cu Marco. Îmbrăcat într-un tricou polo bleumarin sub un pulover verde și cu o tunsoare sport de „băiat bun”, el o întâlnește într-o după-amiază însorită de joi, la intrarea în grădinile Indro Montanelli. Chiara îl recunoaște imediat - nu mai este nimeni în jur. Împreună traversează parcul, păstrându-se la un metru: distanța recomandată de autorități pentru a preveni transmiterea virusului. Așezați la capetele opuse ale unei bănci, trag cu ochiul unul la celălalt. În cele din urmă, Marco sparge gheața: „*Ei, cum merge izolarea?*” Chiara ridică din umeri. Ea descrie zilele de carantină petrecute la telefon cu părinții, prietenii vechi, colegii de facultate. - *Și mai e povestea surorii mele ...*

Sora Chiarei lucrează pentru o cunoscută companie multinațională italiană. Locuiește în Milano, dar călătorește cu treabă de două ori pe săptămână la Roma. „*La Roma l-a cunoscut pe acest tip ...*”, îi spune Chiara lui Marco, „*s-au cunoscut cu șapte luni înainte de izolare. Acum ea este izolată la Milano, în timp ce el se află la Roma.*” În fiecare zi, explică Chiara, cuplul pune alarma ceasului să sune la aceeași oră și iau *colazione* (micul dejun) împreună prin apel video. Chiara face o grimasă spunând că: „*Sunt prea sentimentali!*”

Cuplurile de tineri milanezi care încă trăiesc cu părinții, se luptă să rămână împreună. Andrea și Lucia, ambii în vârstă de 22 de ani, se cunosc încă din liceu. Andrea nu are chef să iasă, chiar și cu mască de față. Restricțiile sunt pentru un motiv, crede el. Sub nicio formă n'are de gând să deschidă ușa blindată, atâta timp cât virusul este acolo. În fiecare seară, Lucia sună la casa lui, el se apleacă deasupra balconului și vorbesc sub strălucirea unui bec, precum Romeo și Julieta din secolul XXI.

După *aperichat*, ies la o plimbare noaptea în jurul blocului. În prezent, avem voie să ne părăsim casele doar să mergem la muncă sau pentru probleme de sănătate sau pentru a merge la supermarket sau la farmacie. Sora mea și iubitul ei iau lecții săptămânale, la distanță, de capoeira^{*)}, împreună cu alți 13 inși, transpirând toți în fața unui ecran, și încercând să imite mișcările instructorului în camerele de zi minuscule, încercând să nu sparge ceva. Din fericire, putem totuși să ne plimbăm sau să alergăm în apropierea casei. Pentru toate aceste ieșiri trebuie să avem cu noi o declarație pe proprie răspundere, unde bifăm căsuța „motive de necesitate”. În ultimele zile, poliția a intensificat patrulele pe străzi pentru a verifica aplicarea interdicțiilor. În ciuda atmosferei, aerul miroase a primăvara și copacii încep să înflorească. Pașii mei răsună în liniștea cartierului, acompaniată doar de sirena îndepărtată a unei ambulanțe. Am făcut slalom printr-un lung șir de mașini oprite la marginea drumului. În mijlocul intersecției, un semafor aruncă flash-uri spre strada goală. Un alergător

*) Capoeira (pronunția portugheză: [kapu'ejɾɐ] sau [ka'pwejɾɐ]) este o artă marțială afro-braziliană care combină elemente de dans, acrobații și muzică. ... Este cunoscut pentru manevrele sale acrobatiche și complexe, adesea implicând punerea mâinilor pe sol și lovituri inversate.

îmbrăcat în haine fluorescente, trece pe lângă mine, în timp ce își liniștește mama pe FaceTime. „Da mama”, spune el gâfâind cu telefonul în fața sa, „am mâncat. Da, da, frigiderul este plin.”

Chiara Gola

Într-un Milano în carantină, umplerea frigiderului a devenit o prioritate pentru mulți cetățeni, speriați de scenariile de tip apocaliptic privind epuizarea produselor alimentare. Supermarketurile permit clienților să intre doar în grupuri mici, câte o persoană din fiecare familie, pentru a evita aglomerația. Zeci de oameni cu mănuși și măști pentru față stau la coadă de-a lungul trotuarelor, așteaptându-și rândul, până la o oră, păstrând o distanță de siguranță unul față de celălalt.

Aceste cozi au devenit habitatul perfect pentru tinerii milanezi care încearcă să își păstreze viața socială activă în afara casei. Chiara și Marco își dau o nouă întâlnire prin WhatsApp: „Hai să ne întâlnim la ora 16:00 în fața la Esselunga”. Când Chiara sosește la supermarket, este pentru prima dată în viața ei când s-a simțit fericită să vadă o coadă atât de lungă!

La câteva blocuri mai încolo, stau și eu la coadă. Trebuie să cumpăr o sticlă de bere pentru următorul *aperichat*. Oamenii intră în supermarket trei sau patru deodată. Cei care ies afară au chipul unui învingător. În fața mea, doi tineri de 20 de ani își fac un selfie purtând măști pentru față. Unul dintre ei postează poza pe Instagram cu titlul: „Ci vediamo in fila al supermercato” este noua „aperitivo sui Navigli” („Ne vedem la coadă la supermarket” este noua „petrecere din Navigli”). Când apare prima inimioară pe ecran, își pune telefonul în buzunar, scoate masca de pe față și își aprinde o țigară: „Ei bine”, spune el, întorcându-se către prietenul său, „cum merge izolarea?”

Sergio Colombo este un jurnalist cu sediul la Milano

Articol preluat din revista “the Economist”

<https://www.economist.com/>

Notele de subsol aparțin Editurii Confisc www.confisc.ro